

Омортагъ. Наслѣдникътъ на Крума, князь Омор-гата се отказалъ отъ плановѣтъ на баща си да усвои Цариградъ и сключилъ съ византийския императоръ Львъ тридесетгодишенъ миръ⁹². Той, както се установява отъ единъ камененъ надписъ, воювалъ противъ маджаритѣ и други варварски народи около р. Днѣпъръ, додѣто, както казахме, се простирала българската държава още въ царуването на Аспаруха⁹³. Слѣдъ това Омортагъ обърналъ погледитѣ си на западъ, покорилъ Тимокската и Браничевската областъ, които слѣдъ смъртта на Крума (818) били се присъединили къмъ държавата на франкитѣ, и подиръ това българската войска се спуснала по течението на р. Драва и покорила Панония.

Пресиямъ. Князь Пресиямъ наслѣдилъ чича си Маломиръ, третиятъ синъ и прѣмия наслѣдникъ на Омортага, който въ краткото си царуване, вижда се, че се занимавалъ само съ вжтрѣшното устройство на държавата. Пресиямъ развилъ голѣма дѣятелностъ въ обединението на словѣнскитѣ области и въ това отношение може да се сравни съ Крума, Бориса и Симеона. Той, като се осигурилъ съ миренъ договоръ отъ византийцитѣ и франкитѣ, завладѣлъ македонскитѣ крайвардарски области и Моравската областъ и по този начинъ се доближилъ до сръбскитѣ области, които се намирили въ малкото пространство между дѣсния брѣгъ на р. Ибъръ до гр. Митровица, Мокра планина и р. р. Лима и Дринъ. Князь Пресиямъ цѣли три години безуспѣшно воювалъ (ок. 836—839)⁹⁴, за да покори сърбитѣ.

Борисъ. Наслѣдникътъ и синътъ на Пресияма, князь Борисъ, подъ прѣдлогъ да отмъсти на сърбитѣ за не-

⁹² Cedr. II, 86.

⁹³ Златарски В. Н. Студии, Пс. LXIII, 95.

⁹⁴ Constant, Proph. III, 155.